

sker, men som jeg ikke ønsker. Så skulle en mand være ansat kun som sikkerhedsrepræsentant, så han kun skulle tjekke og holde øje med sikkerheden, men det er ikke det, vi vil.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførrækken. Den næste er den konservative ordfører, hr. Jakob Axel Nielsen.

Jakob Axel Nielsen (KF): Vi konservative hilser det meget velkommen, at vi nu tager en bred debat om arbejdsmiljøet. Vi har tidligere her i salen haft en forespørgselsdebat, der specifikt koncentrerede sig om stress, og som jeg også nævnte dengang, var det efter vores opfattelse en lidt for snæver betragtning, da arbejdsmiljøproblemer og arbejdsmiljø i det hele taget fortjener en meget bredere debat. Eksempelvis er stress – når der foreligger en egentlig klinisk diagnose – ud over noget meget alvorligt også et symptom på et eller andet arbejdsmiljøproblem.

Vi er også glade for, at vi nu får lejlighed til at tage en bred debat, simpelt hen fordi vi mener, at et godt arbejdsmiljø giver gladere medarbejdere, gladere medarbejdere giver færre sygedage, og færre sygedage og gladere medarbejdere giver større produktion. Der er derfor god økonomi for virksomhederne i at koncentrere sig om problemet og fokusere på det. Det er godt for den enkelte borger, og det er godt for samfundet at interessere sig for arbejdsmiljøet.

For os Konservative handler det hele om, hvordan vi får skabt et større udbud af arbejdskraft i en tid, hvor vi ved, at de demografiske fakta betyder, at flere hundredtusinde mennesker træder ud af arbejdsmarkedet, og færre træder ind på grund af de små årgange. Vi ser derfor denne debat om arbejdsmiljø som en del af en større debat, hvor arbejdsmiljøet blot er ét instrument. Jeg behøver ikke gentage her, hvad vi Konservative mener om eksempelvis efterlønnen, som jo er et andet instrument til at skabe et større arbejdsmarkedsudbud.

Arbejdsmiljøindsatsen skal fokusere på, hvordan vi får skabt et fleksibelt arbejdsmarked, så flere ældre får lyst til at blive længere på arbejdsmarkedet. Arbejdsmiljøindsatsen skal også fokusere på, hvordan arbejdsmarkedet kan blive meget bedre til at integrere langt flere med anden etnisk baggrund. Vi har nemlig allerede og får i særdeleshed i fremtiden brug for alle kræfter på arbejdsmarkedet.

Redegørelsen peger på flere forhold, der kan sættes ind over for; men i erkendelse af, at ikke alle krige kan vinder på én gang, er vi Konservative meget tilfredse med, at regeringen vælger at tage målrettet fat på de emner, som også Arbejdsmiljørådet anbefaler at prioritere, nemlig arbejdsulykker, psykisk arbejdsmiljø, støj og muskel- og skeletbesvær, som måske i virkeligheden mere mundret skal kaldes ledsmerter. Det tror jeg folk bedre kan forstå.

De fire emner, der vælges at fokusere på, er i sig selv mange ting og kan behandles politisk på mange forskellige måder. Men fælles for dem er, at forbedringer på disse områder medfører, at der bliver færre syge, større arbejdsglæde og færre med reduceret arbejdsevne. Det betyder, at folk vil blive længere på arbejdsmarkedet, og det er en gevinst for samfundet, for de offentlige sundhedskasser og naturligvis også for den enkelte borger, der får en større livskvalitet.

Lad mig gribe fat i bare et enkelt af emnerne, nemlig det psykiske arbejdsmiljø, som jo i sig selv er meget, meget, meget bredt. Vi Konservative lægger vægt på, at årsagerne til den tilsyneladende stigning i det, jeg vil kalde diagnosticeret stress, bliver analyseret tilbunds gående. Jeg synes, det er vigtigt, når vi tager denne debat, at vi taler om diagnosticeret stress, for når vi har haft travlt, siger vi lidt i flæng, at vi stresser rundt. Det er jo en talemåde, men stress som sygdom er en ganske, ganske alvorlig ting.

Kl. 13.00

Med hensyn til årsagerne: Er det, fordi – i gåsøjne – lette job presser en bestemt gruppe mennesker lidt ud på et sidespor, så de føler en reduceret tilknytning til arbejdsmarkedet? Er det, fordi vi har fået så gode kommunikationsmuligheder, at hjemmearbejdspladsen har gjort, at vi altid – i gåsøjne – er på, og at kravet om tilgængelighed er blevet så altomfattende? Er det, fordi enkelte af os har glemt at prioritere, hvad der er vigtigt her i livet, og hvad der ikke er vigtigt at prioritere i forholdet mellem arbejdsliv og privatliv? Eller er det en kombination af alle tre ting?

Jeg kan ikke give svarene her, men jeg håber, at vi i udvalget får en grundig debat om disse ting, så de også fremadrettet kan blive lidt mere håndgribelige, selv om vi også skal diskutere meget håndgribelige problemstillinger om, hvordan vi skal forholde os til støj, og hvordan vi skal forholde os til arbejdsulykker, som jo hver gang er en katastrofe for den enkelte, der bliver ramt af en ulykke.